

Ivan Jontez:

V OGNJENEM OBROČU

Iz zapiskov kmečkega mladca

Soseda, ki je sama in ne bo nikogar izgubila, pravi, da je norica. To me je ujezilo. "Tudi vi bi norili, če bi bili v njeni koži!" sem jo zavrnil. "Seveda, čemu neki?" se je zmrdnila. "Saj če moža vzamejo, to še ni tako hudo, da bi moral človek noret! Saj ji ga še niso ubili!"

Kaj sem hotel? Prekretati se z njo? Ni vredno. Taki ljudje, ki ostanejo hladni v očigled tuji nesreči, zaslužijo samo prezir.

Jok, stok, solze in preklinjanje kamor stopiš.

Človeku se mora storiti inako, ko vidi vso to nesrečo in žalost, ki je padla na nas tako hitro in trdo. Žene, matere, sivi starčki, ki jim je gruda izšla še skoro ves življenjski sok, otroci, ljubice, vsi se zvijajo v bolečini grenkega slovesa in z njimi trpijo tudi jaz. Sicer ne gre nihče od naših v vojsko, — oče je v Ameriki, mi, njegovi otroci pa smo še premladi — a me vseeno boli in solze mi silijo v oči, ko zrem na vso to žalost in trpljenje.

Pri dopoldanskim maši v naši prostorni cerkvi je bilo toliko ljudi kakor ob največjih praznikih; cerkev je bila natlačena polna prestrašenih in zdvojenih kmetov, kmetice in njihovih otrok, ki so prišli prosit Vsemogočnega, naj varuje njihove drage najhujšega: smrti. Jaz sem stal na koru in množica pod menoj se mi je zdela kot morje glav, ki se priklanjajo in valovijo pod silo strašnega viharja. Zdihovalje in prijetno ihtenje... Vročje prošnje, ki morda ne bodo uslišane... Sama žalost in strah pred grozno šibo, ki pada na nas...

Širok pramen solčne svetlobe je razavetljal z dimom kadila napolnjeno svetilke, da je izgledalo prijaznejše in znosnejše. Jaz sem se oddahnil. Lažje se prenaša pogled na nesrečo, če si je solnce... Pri zakristiji pa je zajokal zvonček in takoj zatem se je prikazal svitolasi župnik ter počasnih korakov stopal proti prižnici.

Morje človeških glav se je hipova umirilo in v cerkvi je zavladala popolna tišina. Tolažnik je prišel...

Oče naš... Cerkevna oznanila... Nato pridiga.

Ne vem, če so vsi ti ljudje, ki so bili zbrani v hiši Gospodovi danes, že kdaj tako verno poslušali in tako rekoč gotali besedo božjo...? Mnogi skoro gotovo še ne... Ampak ob uri nesreče so potrebni tolažbe tudi brezbrizneži...

Pridiga ni bila dolga. Naš župnik je vedno bolj kratek v svojih pridigah. Kaplan je drugačen. Dolgovezen in ostrega jezika. Zjutraj je on maševal in pravilno so, da je bila njegova pridiga polna žolča in šibajoča. Da smo preved grešili, zato nas je Bog udaril s svojo šibo, je dejal. Da moramo mirno prenašati vse gorje, ki bo prišlo na nas in da ne smemo godrnjati nad božjo kaznijo, katero smo trikrat zaslužili.

"Svarili smo vas, niste hoteli poslušati, zato boste zdaj trpeli!" je kričal.

Možem in fantom, ki se poslavljajo od svojih dragih, morda za vedno, je zabíeval, naj brez godrnjanja prenašajo vse težave vojnega življenja ter se hrabro borijo za vero, dom, cesarja... Tistim, ki bodo morali položiti svoja mlada življenja na oltar domovine, je obljubil nebesa... Za bodoče vdove in sirote ni imel tolažilne besede... In tako naprej.

Kaplan je mlad, poleg tega je goreč klerikalec. Pravijo, da je dobro zapisan pri cerkvenih gospodih v Ljubljani. Župnik pa ne

Milan Medvešek: RUDARJEVA NOČ

"Prišel bo, mora priti, ker vse skupaj so bile sanje — fata morgana in nič drugega!"

On ni prišel, toda prejela je njegovo pismo. Razburjena je odprla in iz njega je padel denar-dolarji. Čitala je:—Priloženo pošiljam denar za zdravnika, preostanek porabi po svoji volji. — Ne povprašuj po meni, ker danes odputujem v San Francisco.—Milvi se v položaj in ne huduj se preveč name. Kaj hočeš, taki smo. —

9. Čas beži kakor ubešne sanje. Od Doriana ni bilo več nobene glasu. Anica je bila popolnoma v svoji bridkosti. Se ko je bila otrok, jo je prešinjavalo materino čustvo in sedaj se ni mogla odločiti, da bi šla k zdravniku.

V težkih urah zapučenosti in razdvoja je prejela Dolfovo pismo. On ji je pisal:

Draga Anica! Prejel Tvoje pismo. Oprosti, da Ti šele sedaj odgovorjam. Takoj po prejemu Tvojega pisma nisem bil zmožen odpisati. Strašna skoraj nemogoča se mi je zdela Tvoja izpoved. Ko sem prebral pismo, sem dobil hud udarec v srce in zdelo se mi je, da se podira vse moje življenje. Tako nenadoma, tako nepričakovano je vse to

prav posebno dobro... Star je že in tudi ni posebno vnet za politiko. Zato, pravijo, bo bržkone kmalu upokojen in njegovo mesto bo zavzel najbrž kaplan...

Župnik je tolažil. Naj ne obupujemo, naj raje zaupamo v Njega, ki gotovo ne bo dopustil, da bi nedolžni trpeli... naj z zaupanjem zremo v bodočnost, ki morda ne bo tako strašna kot si jo predstavljamo... in če koga izmed nas zadene neizogibna nesreča, naj jo vsakdo prenaša mirno kot se spodobi za kristjana... Naj nihče ne preklinja usode... saj On, brez katerega volje ne pade niti las z glave, ve kaj dela... in zakaj... Može in fante pa je prošil, naj ne izgubijo vere in zaupanja Vanj in naj se varujejo, da jih vrtinec razbrzdanoosti, ki izbruhne tekom vsake vojne, ne porabi in odnese v pogubo, telesno in duševno...

Mnogo dobrih svetov jim je dal... žene, matere, očete, otroke in neveste njihove pa je tolažil, bodril kakor zna le on... in preje sklonjene glave so se dvignile, v očeh je zagorelo tisoč upanj...

Dober je naš župnik, čisto drugačen kot župnika dveh najbližjih sosednih fara in kot naš kaplan, ampak meni se je zdelo, da so mu šle besede le nerade in s težavo z jezika, da sam ni verjel svojim besedam... Ne vem, kako da mi pride na misel kaj takega, ampak ne morem si pomagati... Preveč žalosti in bojazni sem videl v njegovih očeh in njegov glas me je spominjal na glas ubitega zvona... ni bil čist, jasen kot drugičkrat...

Po končani službi božji so se zbrali pred cerkvijo možje in fanteje — kot navadno vsako nedeljo. Može so se polglasno pomenkovali med seboj, fanteje so ogledovali iz cerkve hitreča dekleta ter se šalili... ampak pomenki in šale niso prišle od srca... Vse je bilo nekam prisljano. Dasiravno je bil lep solnčen dan, se mi je vendar zdelo, da nad vsem stvarstvom visi težak črn oblak, ki preti s pogubo, uničevanjem, razdeljanjem... Tudi zrak je postal težak, njegov pritisk na možgane in srca ljudi se je podeseteril...

Tako mladi fanteje! Še začeli niso dobro živeti, a že visi nad njimi grozeča senca smrti! In može, v svojih najlepših letih, krepki, zdravi, polni življenja... koliko jih pride nazaj...?

Ni se še dobro začelo, a že slutim, da je vojna še strašnejša kot sem si jo predstavjal in da si človek sploh ne more natančno predstavljati vseh njenih strahot in grozot... In v moji duši se budi vprašanje: Ali je vojna potrebna? In čemu? Ali bi ne mogli živeti brez tega groznega klanja in uničevanja? Ali je to res božja šiba? Ali kaj? Kaj? Čemu? Ali smo taki grešniki? In kaj je z nedolžnimi? Ti bodo morali trpeti prav tako kot krivci, mogoče celo več... Ali, ali —

Ne vem si odgovora. Zdi pa se mi, da nam vse to ni potrebno, da bi bili srečnejši brez tega, da bi bilo bolj pravično, če bi Bog udaril s šibo kazni le grešnike, nedolžnim pa prizanesel... A vse kaže, da jim ne bo prizanesel... Vsi bomo morali trpeti, prav tako kot mora človeštvo trpeti zaradi greha prvih staršev... Skoro bi rekli, da to ni prav, ampak saj ne smem... Bog že ve kaj dela...

Popoldne sem šel iz vasi tja proti gozdu, ki obrobja naša lepa polja. Pot me je nanesla mimo Medenove gostilne. Pogledal sem skozi okno.

(Dalje prihodnjik.)

velemestnega življenja. Navadile so se takinega življenja in živeti z drugih spolom jim je bila življenjska potreba.

Sedaj čakajo v zdravniški čakalnici — okužene, zastrupljene, izživljene, bolne in noseče. V njih telesih ni več dražljive neznosti. Ubite so od nočnega, iznemajočega življenja, njih obozri so odurni, oči topo buljijo v svet. Nekdaj deviške, idealne, privlačne — sedaj razbrzdane, resignirane, odbijajoče.

V čakalnici je stopila Anica. Njena prožna in ponosna hoja je vzbudila namah dekleta iz njih topega premišljevanja. Strmele so v njo in njih izsehle usnice ter mračne, bolne oči so zavidiljivo vpraševale:

"Kaj ti, zdravo in ponosno dekle, tukaj iščeš? Ne izgledaš naše vrste in tvoja prisotnost nas žali, ponižuje, boli!"

Anica je videla v njihove bolne oči in smilile so se ji. Skromno je sedla v najtemnejši kot čakalnice in jih sočutno opazovala.

Zdravnik se je pojavil v vratih ordinacijske sobe in zamomljal: "Next?"

Ko je Anica zaslišala njegov glas, se je nenkrat zavedla svoje prisotnosti in mrzla zona jo je spreletela.

Ena izmed čakajočih deklet je vstala in izginila za vrati ordinacijske sobe. Tako se je ponavljalo venomer. Ena ven, druga noter.

Anica je čakala dolgo, zelo dolgo. Globoko se ji je vesaal nepopisni strah pred zdravnikom in vsem, kar se ima zgoditi z njo v kratkem.

Končno je prišla na vrsto. Že je hotela pobegniti, toda bilo je prepozno. Vse sile je zbrala, da prežene strah. Stopila je pred zdravnika in mu v kratkih stavkih razložila ves položaj. Čakala je njegovega odgovora, toda on je molčal, njegove oči so prodirale in rile po njenih očeh. Končno je pričel govoriti:

"Hm... well, gospodična, upam, da se bo ta stvar dala lepo urediti."

Ukazal ji je, naj se sleče. Pohotno jo je ogledaval, njena mehka nagota ga je razburjala. Že dolgo ni imel pred seboj tako lepe ženske kakor je bila Anica. K njemu so se hodile zdraviti dekleta brez vsake privlačnosti, otopele in sedaj nenkrat je stala pred njim dekle polna mladega življenja, privlačnosti in neznosti.

"Well, gospodična, vse se bo lepo uredilo, toda operacijo izvršim jutri, danes pa vam stavim gotove pogoje. Naj vam povem odkritosrčno... toda to je neobhodno potrebno... namreč, da se mi vdete prej, ker to ugodnejše upliva na vaše telo pred operacijo..."

"Nisem vas razumela dobro, je rekla začudeno in prestrašeno. Pojasnil ji je ponovno. Sedaj je spoznala s kakšnim človekom ima opraviti. Skočila je k obleki in se pričela hitro oblačiti.

On jo je skušal zadržati in ji odločno pojasnjeval, da je to neobhodno potrebno z zdravstvenega stališča.

"Nesramni alepar, žival ste in ne zdravnik!"

"Toda, ne razumete me pravično."

"Niti besede več! Vaš namen sem slutila, takoj ko sem vam pogledala v oči!"

Zdravnik je sedaj spoznal, da ima opraviti z inteligentnim, moralno nepokvarjenim dekletom in skušal se je na vse načine opravičiti, vendar je bilo zaman.

Druga čakalnica, drug zdravnik, druga dekleta. Ta čakalnica je bila popolnoma podobna prvi; ubita dekleta, zdravnik je bil istega degeneriranega karakterja kakor prvi. Z Anico se je zgodilo prav tako kakor prvič.

Cas je tekal hitro. Anica je bila še vedno v nosnem stanju. Ni vetela kaj bi storila. Za srečo in novim življenjem je vedno bolj hrepenela, na Dolfa je mislila noč in dan. Sleherna njena misel je bila posvečena njemu. Velikokrat bi mu rada pisala in se mu izpovedala, vendar tega ni storila, ker se je bala, da bi nastal neprodiren zid med njima.

"K zdravniku moram!" se ji je ponovno vracala misel, in naj se zgodi karkoli.

Nekje je dobila naslov nekega starega, dobrega zdravnika. Brez ovinkov mu je povedala vse.

"Da, da, gospodična, popolnoma vas razumem. So nekateri zdravniki, ki ne zdravijo iz poklica, ampak iz čisto materialnih ozirov in pri tem se najdejo taki zdravniki, ki se poslužijo vsakega lepega, mladega dekleta za svoje pohotnosti. Dekleta seveda, ki se nahajajo v takem položaju, pristanejo na vse, samo da se rešijo iz svojega mižernega stanja. Ti nesramneži to dobro vedo, tako da je postalo pri njih že nekako pravilo, ki pravi: dekle, najprvo dobro plačaj in za nameček mi posodi svoje telo!"

Anica je videla, da ima poštnjaka pred seboj in ga prosila:

"Doktor, prosim vas, rešite me iz tega položaja, plačala vam bom pošteno za vaš trud in vašo dobroto."

"Zelo rad bi vam pomagala, vendar bojim se, da je prepozno in lahko nastane nevarnost, da podležete operaciji," je on skrbno svaril.

"Ne skrbite, doktor, močne narave sem, s trdno voljo bom vse prenesla. Navajena sem trpeti, v trpljenju sem zrastlea."

"Well, če je temu tako, potem bom skušal storiti vse, kar je v moji moči. Jutri dopoldne privedite k meni v urad. — Še nekaj! Predno storim operacijo, zahtevam od vas, če bi nastale eventualne komplikacije radi tega, da ne izdate mojega imena, ker jaz s tem riakiram svojo čast in službo."

"Ne bojte se. Naj se zgodi karkoli že, vašega imena ne povem nikdar!"

Zdravnik je vedel, da bo držala besedo.

(Konec prihodnjik.)

KUPITE SEDAJ!

Več kot pol sezone je že minulo

KALIFORNIJSKO GROZDJE ZA MOŠT

KALIFORNIJSKO GROZDJE ZA MOŠT je sedaj na tegu. Z pošiljstvom istega se je letos pričelo tri do štiri tedne prej kot lansko leto. Letošnji pridelek grozolja je mnogo manjši kot lani. Deževje v sedanjih sezonah bi imelo uničujoč vpliv na zmanjšane pošiljstve.

Prav sedaj je čas, da si nabavite potrebno grozdje po zmernih cenah. Z pošiljanjem grozolja za mošt se bo končalo poprej, kot se boste tega zavedli.

Kalifornijsko grozdje za mošt vsebuje letos več sladkorja kot prejšnja leta.

Naročite si od vašega trgovca z sadjem Zinfandel, Alicante, Muscat, Petite Sirah, ali druge vrste grozolja, predno bo izproženo. Letošnji pridelek grozolja je zgodnejši in bolj maslji.

Pomnite, da grozdni sok za domačo uporabo je postavno dovoljen.

CALIFORNIA GRAPE CONTROL BOARD, Ltd.

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

Representing 85% of the entire California Grape Production

MLADINSKI LIST JE TUDI ZA ODRASLE. ALI STE NAROČENI NANJ?

STAR IN ZVESTI PRIJATELJ

Je ta poznana banka vsem svojim odjemalcem, katerim vedno rada pomaga in daje nasvete. Ona obavlja vseh vrst bančne posle in prodaja "šifkarte" vseh družb.

Ne pozabite se obrniti na njo kadar kaj potrebujete.

Vaši prihranki so zavarovani pri

KASPAR AMERICAN STATE BANK

1900 BLUE ISLAND AVENUE CHICAGO, ILL.

Tiskarna S. N. P. J.

SPREJEMA VSA

V TISKARSKO OBRT SPADAJOČA DELA

Tiska vabila za veselice in shode, vizitnice, časnika, knjige, koledarje, letake itd. v slovenskem, hrvatskem, slovaškem, češkem, nemškem, angleškem jeziku in drugih

VOĐSTVO TISKARNE APHELIRA NA ČLANSTVO S.N.P.J. DA TISKOVINE NAROČA V SVOJI TISKARNI

Vsa pojasnila daje vodstvo tiskarne. Cene sporne, unijaško delo prve vrste

Enitje po informacije na zahtev

S. N. P. J. PRINTERY

2657-59 So. Lawndale Avenue

CHICAGO, ILL.

TAM SE DOBE NA ŽELJO YUDI VSA USTMENA POJASNILA